

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1019/22
19.6.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Станиславе Митровић, председника већа, Јасне Лозук и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Иван Весковић из Београда, Кларе Цеткин бр. 1Д/19, против тужене Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво из Београда, Бирчанинова бр. 5, ради утврђења права својине, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 798/20 од 22.9.2021 године, у седници већа одржаној дана 19.6.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 798/20 од 22.9.2021. године у ставу првом и другом изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилац по основу одржаја власник стана бр. 7, корисне површине 51 м² у стамбеној згради за колективно становање у улици ..., на кат.парцели бр. ..., подброј парцеле 11, уписан у листу непокретности бр. ... КО ..., што је тужена дужна да призна и трпи да се тужилац упише као власник у јавном регистру непокретности. Ставом другим изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 292.100,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршност пресуде до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да на досуђени износ трошкова парничног поступка исплати камату од дана доношења пресуде до наступања услова за извршност, као неоснован.

Против наведене пресуде, тужена је благовремено изјавила жалбу побијајући пресуду у ставу првом и другом изреке, из свих законских разлога.

Тужилац је благовремено одговорио на жалбу тужене.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама законских овлашћења из члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је нашао да жалба тужене није основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно наводима жалбе тужене у поступку није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП будући да је изрека пресуде разумљива и није противречна разлозима пресуде јер су у пресуди наведени јасни и непротивречни разлози о свим битним чињеницама, нити о битним чињеницама постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника и изведеним доказима па побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Према правилно утврђеном чињеничном стању, у листу непокретности бр. ..., КО ... је уписана стамбена зграда за колективно становање у улици ..., кат.парцела бр. ... подброј парцеле 11, а на посебном делу – стану бр. 7 корисне површине 51 м², као ималац права државне својине уписана је Заједница Србије и Црне Горе, док је као корисник тог стана уписано Министарство одбране. Између Самоуправне интересне заједнице становања Нови Београд и тужиоца АА као носиоца станарског права, дана 25.3.1985. године закључен је Уговор о коришћењу стана бр. 307002 који за предмет има коришћење стана бр. 7 у улици ... улаз број ..., ... У члану 2 уговора констатовано је да је претходни носилац станарског права ББ одселио у ..., улица ..., а да је уговор сачињен на основу Уговора о замени станова број 153/ЈТ од 20.2.1985. године. Дана 1.4.1993. године је закључен и пред Четвртим општинским судом у Београду оверен Уговор о откупу стана I Ов бр. 7386/1993 између Индустрије машина и трактора Д.Д. Београд-Нови Београд као продавца и АА, као купца, који је за предмет имао откуп стана бр. 7 у улици ...улаз број ... У уговору је констатовано да купац стан користи сходно уговору о коришћењу стана од 25.3.1985. године а у члану 3 уговора о откупу стана одређена је цена у износу од 17.907.106,00 динара која је утврђена после прописаних умањења од укупне цене (22.383.882,00 динара), а сходно обрачуну уговорене цене као и да је продавац у обавези да у року од 30 дана од дана закључења уговора о откупу поднесе захтев за упис права својине у земљишне књиге.

Упис права својине у земљишним књигама није извршен, а ИМТ д.д. Београд је издао потврду дана 12.4.1993. године да је на њихов жиро рачун извршена уплата износа од 17.907.106,00 динара дана 24.3.1993. године на основу уговора о откупу стана Ов бр. 7386 од 1.4.1993. године закљученог између купца АА и продавца ИМТ. Потврда је издата на лични захтев купца у сврху укњижбе у земљишне књиге. Републичка дирекција за имовину Републике Србије је дописом од 14.5.2021. године доставила обавештење да је Дирекција поднела захтев дана 23.12.2016. године за упис јавне својине на парцели на којој се налази објекат у улици, али не и на предметном стану као и да се ради о непокретности у државној својини на којој је као ималац права располагања уписано Министарство одбране, а у евиденцији предмета која се води код Дирекције констатовано је да нису евидентирани предмети у њеном

раду везани за било који вид располагања овим станом укључујући и давање сагласности Индустирији машина и трактора Д.Д. Београд да са истим располаже. Тужилац је у поседу стана на основу уговора о размени и то од дана када је исти закључио а касније и на основу уговор о коришћењу предметног стана и нико га у државини истог није узнемиравао.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно оценио као неоснован приговор недостатка пасивне легитимације на страни тужене јер је тужена, односно њен правни претходник, уписан као власник предметног стана у катастру непокретности а тужба за утврђење права својине по основу одржаја се једино и може поднети против оног лица (физичког или правног) које је уписано као власник непокретности у регистру непокретности при чему је нашао да је без утицаја чињеница да се стан према тврдњи тужене не налази у фонду Министарства одбране.

Примењујући материјално право на утврђено чињенично стање и то одредбе чланова 20 став 1, 28, 30 и 72 Закона о основама својинско правних односа (“Службени лист СФРЈ”, бр.6/80, 36/90; “Службени лист СРЈ”, бр.29/96; “Службени лист СРС” бр.115/2005) првостепени суд је правилно закључио да је тужилац савестан јер је веровао да је закључењем уговора о откупу 01.04.1993.године стекао право својине на стану који је откупио и за који је у целости исплатио откупну цену а у чијем поседу се и претходно налазио све време на основу закључених уговора о размени и уговора о коришћењу стана. До подношења тужбе у овој правној ствари дана 18.05.2020.године тужилац је имао савесну државину која траје више од 20 година при чему је првостепени суд имао у виду да је до ступања на снагу измена и допуна Закона о основама својинско правних односа (“Службени лист СРЈ”, бр.29/96) закон забрањивао стицање права својине одржајем на непокретности у друштвеној својини (члан 29), па је рок за стицање својине одржајем рачунао од ступања на снагу новелираног закона 03.08.1996.године и закључио да у конкретном случају савесна државина тужиоца од тог момента до подношења тужбе траје 23 године и 9 месеци.

Наведено становиште првостепеног суда је правилно и на закону засновано. Правилан је закључак првостепеног суда да је тужилац савестан држалац предметног стана по основу пуноважног уговора о размени станова закљученог 20.02.1985.године и уговора о коришћењу стана који је закључио као носилац станарског права са даваоцем стана на коришћење дана 25.03.1985.године, од када је у поседу стана и исти од тада непрекидно користи, а да је оправдано веровао да је закључењем уговора о откупу стана 01.04.1993.године и исплатом откупне цене стекао право својине на истом. Наиме, одржај је начин оригинарног стицања субјективних стварних права и за стицање права својине одржајем потребна је савесна државина ствари и протек рока од 20 година (за ванредни одржај). Право својине се не заснива на праву претходника већ се заснива на чињеници да савестан стицалац ствар држи током времена потребног за стицање права власништва одржајем. У конкретном случају, тужилац предметну непокретност држи као своју, почев од дана закључења уговора о размени станова и затим уговора о коришћењу стана непрекидно, а у мирној државини стана га нико није узнемиравао у периоду потребном за стицање права власништва одржајем, те је његова државина савесна у смислу члана 72 став 2 Закона о основама својинскоправних односа и трајала је преко 20 године рачунајући рок за стицање својине одржајем од

дана на ступања на снагу новелираног Закона о основама својинско правних односа 03.08.1996. године (“Службени лист СРЈ” бр.29/96) па до дана подношења тужбе у овој правној ствари. Жалбеним наводима тужене не доводи се у сумњу савесност тужиоца, па је правилан закључак првостепеног суда да је он стекао право својине на предметном стану по основу одржаја, јер су испуњени услови за стицање права својине одржајем предвиђени одредбом члана 28 став 4 Закона о основама својинскоправних односа.

Неосновани су жалбом тужене којима се указује на несавесност тужиоца из разлога што се исти није укњижио на предметном стану. Ово зато што је из страначког исказа тужиоца који је суд правилно прихватио као искрен, истинит и сагласан осталим изведеним доказима, утврђено да је он годину-две након откупа поднео захтев за укњижбу предметног стана али да је добио негативан одговор из разлога што цео ... на ... није имао потребну документацију због чега ни зграде нису биле уписане у земљишне књиге а тиме ни њихови посебни делови.

Правилна је и одлука о трошковима поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153 и 154 ЗПП, Таксене тарифе из Закона о судским таксама и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, као и сагласно члановима 277 став 1 и 324 став 1 ЗОО.

Имајући у виду напред наведено, одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде применом одредбе члана 390 ЗПП.

Захтеви тужене и тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка су неосновани с обзиром да тужена није успела у другостепеном поступку са жалбом, а да одговор на жалбу према члану 380 став 1 ЗПП, није обавезан поднесак па ни трошкови тужиоца за састав одговора на жалбу нису били потребни трошкови за овај другостепени поступак, из ког разлога су њихови захтеви одбијени применом одредбе члана 165 став 1, у вези чланова 153 и 154 став 1 ЗПП, и донета одлука као у ставу другом изреке.

Председник већа-судија
Станислава Митровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић